

dä kaupungille, se saadaan sillä hankkeeseen mukaan, mikä on asian eteenpäin viennille välttämätöntä. Jos hanke saa karjalaisten osalta riittävästi kiinnostusta, kaavaehdotusta voidaan meidän toimesta viedä eteenpäin kaupungin elimissä, jolloin vasta selviää, lähteekö kaupunki hankkeeseen mukaan ja antaako se siihen tarvittavat luvat.

Siihen tarvitaan kuitenkin myös näyttöä siitä, että tälle asialle omistautuneita karjalaisia ja mahdollisesti vepsän ystäviä on niin paljon, että sekä kaupungin johto että myös Brysselin rahakirstun vartijat tulevat vakuuttuneiksi. Tässä mielessä erilaisten seurojen ja yhdistysten mukanaolo on välttämätön. Ilman vihreätä valoa sekä kaupungilta että Brysselistä ei asialle kannata lähteä.

Tämä koko asia on niin iso, että se on vaativa ja työläs hoitaa. Tarvitaan moninaisten asioiden selvittelyä jo ennen kuin saadaan edes jonkinlainen käsitys työn laajuudesta ja sen toteuttamismahdollisuuksista. Näkisin, että asiaa hoitamaan ja suunnittelemaan tarvitaan joku sekä sopiva että pätevä henkilö ja työryhmä. Siitä puolestaan syntyy kuluja.

Voin tarvittaessa ottaa näitä kohtuullisessa määrässä kannettavakseni niin, että pyörät saadaan pyörimään. Kaiken edellytyksenä on kuitenkin se, että asiaa vetävät ja hoitavat sellaiset ihmiset, jotka tuntevat sen omakseen – siis sellaisia, joilla on joko sukujuuret tai muuten aktiivinen mielenkiinto karjalaisuuteen ja vepsäläisyyteen.

Kyseessä on laajemmasta näkökulmasta EU:n ja Venäjän välinen kulttuuriyhdistyminen ja vähemmistökansallisuuksien kulttuurien tukeminen. Se, onko tällainen perinnekielä Keski-Suomessa vai jossain muualla Suomessa, ei ole kynnyskysymys. Ehdotan sitä Jyväskylään koska minulla ei ole muualla tarjota sopivaa aluetta.

Pyydän, että ne henkilöt tai yhdistykset, jotka ovat kiinnostuneita ja haluavat olla tässä hankkeessa mukana ilmoittaisivat siitä minulle, mieluummin kirjeitse. Asialla on jonkin verran kiire siksi, että lehdissä on julkistettu myös materiaalia, jonka mukaan alueelle suunnitellaan uutta saaristokaupunginosaa.

JUHANI AALTIO
puh.050 5166199
juhani.aaltio@saunalahti.fi
Mannerheimintie 21-23A13
00250 Helsinki

Nasti Netsäinen tuonilmaisiiin

Mietiskelin tuossa päivänä muutama, että milloinkahan tapasin ensi kerran nyt muisteltavan ja tuonilmaisiiin saattelemamme Nasti Netsäisen. Olin varmaan ihan pieni poika, kun äitini ja tätieni kanssa tuli kesäisin kyläiltyä Netsäisen mamman luona siinä korkeassa talossa Kemin Meripuistokadulla.

Se oli myös silloin, kun poikasena oli pakko lähteä Jumalanpalvelukseen Kemin keskuskoulun juhlasaliin. Sieltä Nasti jäi mieleeni. Karjalainen kulttuuri ja ortodoksinen kirkko opetuksineen yhdistivät Kemiin saapuneet vaeltajat, jotka erilaisen mielipiteensä vuoksi joutuivat kotikylistään pakomatalle. Yhteiset heillä kaikilla olivat murheet, ikävät ja toiveet. Vaan missäpä olisimme kantaneet rukouksiamme Jumalalle.

Noita asioita Nasti Netsäinen oli ensimmäisten joukossa miettimässä ja eteenpäin ajamassa. Tiistaiseurat Veitsiluodossa, Kemissä ja Karihaarassa toimivat sodan jälkeen vilkkaasti. Niiden diakoniatoinnilla luotiin se pesämunna, jolla saatiin aikaiseksi suunnitelmat oman pyhäkön saamiseksi Kemiin.

Muistan pätsinkuuman pakarituvan ja nauravat, kuumuudesta punoittavat naisten kasvat. Satoja piirakoita oli valmisteilla ja mitkä tuoksut siitä levisivätkään "autokuskin" aistiin. Piirakoilla he aloittivat ikävän torjunnan, yhteistyön ja varojen keruun. Muistan hyvin, kuinka piirakat myös valmistuivat oman pyhäkömme kirkoksi vihkimisjuhlaan. Nuo hikiset nauravat kasvat kertoivat siitä onnesta, joka oli saavutettu. Varmasti hosboti bomiluita luettiin, kun he hartaina vaelsivat pyhitettävään kirkkoonsa. Nasti asteli aivan etunenässä kuten muulloinkin, kun yhteisistä asioista oli kysymys.

Kirkkokuoro oli Nastille rakas. Hän oli toiseksi viimeinen niistä laulajista, jotka kuoron alkuperäisestä kokoonpanosta enää olivat jäljellä. Kasvat hartaina he yhdessä veisasivat kiittäviä ja ylistäviä veisuja. Lienee hyvä lähtijän lähteä paikasta, jota itse on ollut nostamassa kuokstukseensa.

Rakennusmestarina elämäntyönsä tehnyt Nasti Netsäinen oli valvomassa lähes jokaista vasaran iskua, kun omaa pyhäkköä rakennettiin. Myös seurakunnan päättävissä elimissä hän oli tiiviisti mukana. Muistan hyvin hänen oppinsa, kun yhdessä matkasimme valtuuston kokoukseen Ouluun. Minä ensimmäistä kertaa ja Nasti Netsäinen ties monetta vuotta oli matkalla yhteisten asioiden vuoksi. Siinä vuosien aikana käytiin monta "ryhmäpalaveria" automatkan aikana. Molemmat tiesimme kristallin kirkkaasti, että olimme Herran asialla vakaasti oman seurakuntamme ja seutukuntamme puolesta.

Repolassa ensi parkaisunsa ääntänyt Nasti oli syvästi kiinni vienankarjalaisessa perinteessä, sen näki hänen kaikissa toimissaan. Lukemattomissa yhteisissä toiminnoissa hän ei koskaan lausunut sanaa mie, hänen lempilauseensa oli aina myös.

Nyt olemme saattaneet Nastin Netsäisen vanhempiensa ja sisartensa viereen. Pakomatka on hänen osaltaan päättynyt. Hän on saavuttanut ikuisen rauhan. Me tänne jääneet jatkamme sitä työtä minkä hän aloitti. Me myös rukoilemme, että hän saa sen voittopalkinnon, jonka puolesta on rukoillut koko maallisen elämänsä ajan. Ole iäti muistettu sinä autuuteen kutsuttu. MT

